

GLASILO KATOLIŠKE AKCIJE ZA KAMNIŠKO IN MORAVŠKO DEKANIJO

NAŠ LIST IZDAJA MISIJONIŠČE V GROBLJAH, P. DOMŽALE. — UREJUJE IN ZASTOPA IZDAJATELJA JOŽEF GODINA C. M., DOMŽALE-GROBLJE. — TISKA MISIJONSKA TISKARNA, DOMŽALE - GROBLJE. ZA TISKARNO JANKO STRNAD, DOMŽALE. — IZHAJA MESEČNO. POSAMEZNA ŠTEVILKA STANE 1 DIN, CELOLETNA NAROČNINA 12 DIN. INSERATI PO DOGOVORU. ROKOPISI SE REDNO NE VRAČAJO.

PIJ XI.

Trinajsta obletnica kronanja svetega očeta (12. febr.)

Dne 12. svečana bo 13. obletnica odkar je bil naš sedanji sveti oče kronan s tiaro. Ahil Ratti, goreči milanski duhovnik, plodovit učenjak, spreten diplomat, je bil od Benedikta XV. imenovan za kardinala in milanskega nadškofa kratko pred 22. januarjem 1922, ko je odšel mirovni papež po zasluženem večni mir. Za novega papeža je kardinalski zbor odločil lastnosti, ki se redkokdaj najdejo vse v eni osebi. Novi papež naj bi bil dušni pastir, bogat lastnih izkušenj, da bi nadaljeval reformo Pija X. Diplomati mednarodnega ugleda naj bi bil, da zamore v težkih povojnih časih krmariti Cerkev in sveto stolico ter skrbeti za mir in zaključiti započeta konkordatna pogajanja. Dodobra naj bi poznal italijanske razmere in užival zaupanje Italijanov, da bo kos zamotanemu rimskemu vprašanju. Značaj, posebnosti in jezike večjih narodov naj bi poznal in bil več na polju znanstvenega delovanja.

Pet težkih zahtev! Našli so jih kardinali pod vodstvom Svetega Duha združene v svojem bratu milanskem nadškofu Rattiju. Dne 6. svečana je bil Ahil Ratti izvoljen za papeža. Novoizvoljeni stoji pod svojim baldahinom blede, zamišljen. Častitljiv dekan kardinalskega zbora stopi na čelu kardinalov predenj z vprašanjem: »Sprejmeš izvolitev, ki te po cerkvenem pravu določa za papeža?« Po dolgem molku ponižnosti in ginjenosti odgovori Ahil Ratti: »Ne morem se upirati volji božji — priznam pravilnost glasov svojih bratov in sprejem izvolitev.« »Kako ime si nadeješ?« vpraša kardinal-dekan dalje. In novi papež premisli in odvrne: »Pod Pijem IX. sem postal otrok Cerkev, Pij X. me je poklical v Rim; vse svoje moči hočem posvetiti miru, za katerega se je žrtvoval moj predhodnik Benedikt. Pius je ime miru. Volim ime Pius!« in Pij XI. svečano doda: »Prisegam svetemu zboru kardinalov, da bom pospeševal in branil pravice Cerkev in predpravice svete stolice. In kot poročstvo za mir, ki si ga človeštvo želi, hočem podeliti svoj prvi blagoslov ne samo Rimu in Italiji,

temveč vsemu svetu, vsej Cerkvi.« Kar papeži od krivičnih dogodkov od leta 1870 sem niso več storili — Pij XI. je dal prvič blagoslov raz zunanega balkona cerkve svetega Petra mestu in svetu — »urbi et orbi«. Verniki na Petrovem trgu so poklekli. In kaj je preostalo italijanskemu vojaštvu, ki je skrbelo za red? Prezentirati je moralo in tedaj je prvič v zgodovini Italija pozdravila svetega očeta.

Ko je Pij XI. stal na visokem balkonu in zrl pod seboj neštete množice vernikov, v duhu ves katoliški svet, ga je morda obšel občutek, ki ga je bil kot veleturista tolikokrat napolnjeval na vrhovih gorskih velikanov. Tudi sedaj z najvišjega vrha človeške časti in odgovornosti zre pod seboj gore težkoč in nasprotstev, prepade nerazumevanja in sovraštva, zre milijone ljudi pod seboj — med njimi čakajo prijatelji in neprijatelji novega papeža — drugim bi se zavrtelo v glavi! Toda Pij — planinec — se ne straši strmin in prepadov. Še tisti dan je vedel ves svet, da je Petrov prestol zasedel kot njegov 260. naslednik, mož voljan in zmožen biti modern v najboljšem pomenu besede, mož z jeklenim načrtom, da si čez gore težkoč in ovir izkleše pot do bede človeštva. Saj jo je poznal kakšna je, kje je, kako jo premagati treba. Svetu manjka miru božjega, tistega svetega miru, ki so ga nam voščili angeli ob Gospodovem rojstvu. Kristusov program — krščanski program: Slava Bogu — mir ljudem! je program tudi Pija XI.: Mir Kristusov v kraljestvu Kristusovem! Dne 12. svečana je bil Pij v cerkvi sv. Petra slovesno kronan s tiaro. Papež prevzame čast in dolžnost najvišje službe ko prostovoljno sprejme in potrdi izvolitev za papeža. Kronanje s tiaro le slovesno potrdi to izvolitev. Od tedaj nosi Pij XI. skozi trinajst let s častjo trokrono — simbol svojega od Kristusa danega poslanstva.

Papežu Piju XI., skupnemu očetu vseh vernikov, kronanemu z zlato trokrono trojne težke svoje službe, Učeniku, Pastirju, Kralju — namest-

niku Kristusovemu na zemlji, se za trinajsto obletnico njegovega kronanja poklonimo z gorečo prošnjo do Boga: Molimo za našega papeža Pija! Gospod ga ohrani in poživljaj in osreči na zemlji in ga ne izroči v roke njegovih sovražnikov. Tako bodi!

Naj zavlada mir Kristusov v kraljestvu Kristusovem še pod Pijem XI.!

MOČNE DUŠE

Če govorimo o močnih dušah, si ne smemo misliti, da bi bili to samo tisti ljudje, ki so zvršili izredne junaške čine, o katerih govori svet, ki jih opevajo pesmi, o katerih pišejo debele knjige. Nismo vsi Herkuli in Odiseji, ni vsak kakor sta bila Mozes in Salomon, v vsakem Slovincu ne tiči Baraga, Slomšek ali dr. Janez Evang. Krek. Ni vsakemu dano, da bi mogel in moral izvrševati sama junaška in izredna dela; umirati za vero in domovino, delovati med pogani in neverniki, ledino orati...

Zato obrnimo moč in ogenj svojega navdušenja čisto drugam, na svoje čisto navadne vsakdanje dolžnosti, kakor jih imamo vsak v svojem stanu in poklicu. Iz teh vsakdanjih malenkosti bo zrastel iz tebe velik mož. Kdor se hoče peljati z električno, bo težko plačal, če bo pokazal sprevodniku enega za 1000 Din; tam plačujejo le z drobižem. Prav tako boš ti svoje velike načrte, recimo hrepenenje po mučeništvu, hrepenenje po smrti na bojnih poljanah, moral zamenjati s skromnejšimi, s ponižnejšimi — izpolnjuj točno in vestno vse zapovedi in postave. Kako je že učil naš Zveličar. Kdor bo kršil kakšno teh najmanjših zapovedi in tako ljudi učil, bo najmanjši v nebeškem kraljestvu. Kdor pa jih bo učil in spolnjeval, bo velik v nebeškem kraljestvu (Mt 5. 19. 30). Mučeniške smrti za vero torej morebiti ne boš pretrpel, krvave ti za domovino morebiti tudi ne bo potreba. Bog in domovina pa terjata od tebe, da zanje delaš in živiš. In to je mnogo težje. Število samomorov, ki se vedno množi, pove dovolj, da je treba imeti mnogo več poguma, če hočem živeti, kakor pa za smrt.

Bivši vojaški duhovnik pripoveduje tole: Med vojsko so vojake cepili

proti koleri. In kar je bilo najbolj čudno, je bilo to: korenjaki, ki jim je bil bojni grom, pokanje topov in prasketanje granat igrača, ti ljudje so trepetali, ko se jim je pri cepljenju približal zdravnik s tanko iglico. Tako je, vidiš. S samim visoko hrepenečim in letečim navdušenjem ne moreš hoditi po potih vsakdanjega življenja.

Dobil boš ljudi, ki pravijo, da so junaki. Ali njih pogum je bolj podoben lahkomiselnosti in ničmurnosti kakor junaštvu. Smrti se morebiti ne boje, trepetajo pa pred bolečino, pred trpljenjem, pred težavami, ki spremljajo naše življenje vsak dan. In ta strah pripelje na pot izdajalstva na

A. Pohar:

ZA EVHARISTIČNI KONGRES

v Ljubljani, 28.—30. junija 1935.

Ker je »Naš list« glasil katoliške akcije, ima sveto dolžnost, do bodri in vzpodbuja vernike za duhovno pripravo na evharistični kongres v Ljubljani. Ne bo sicer kongres svetoven, mednaroden, vendar delajmo in pripravljajmo tako, kakor bi bil svetoven, mednaroden, pa bomo veliko dosegli. Tu velja beseda sv. Tomaža Akvinca: Quantum potes, tantum aude! Kolikor moreš, toliko poskusi!

Za evharistični kongres bomo storili toliko, kolikor imamo spoštovanja in ljubezni do Jezusa v najsvetejšem zakramentu! To bo merilo!

Naj naslednji članki veljajo kot duhovna priprava na evharistični kongres!

I.

Pri zadnji večerji je zapisal Zveličar svoj testament v srca svojih apostolov: »To delajte v moj spomin!«

Odšel je, ali zapustil nam je svoj testament, svojo dediščino, samega sebe. V spomin bi nam bil lahko zapustil kakor Mozes kamenite plošče, ali kakor Aron svojo palico, ali kakor Elija svoj plašč, zapustil bi nam bil lahko svoje jaselce, v katerih je počival ob svojem rojstvu, ali svoj križ, na katerem je dovršil delo svojega odrešenja, zapustil bi nam bil lahko svojo sliko, naslikano od angelskega umetnika, — ne! S a m je hotel osebno ostati pri svojih otrokih z vsem bogastvom, z vso svojo ljubeznijo.

Odšel je sicer, pa je le ostal, poslovil se je, pa ločil se ni od svojih. Če bi se nam bil za vedno odtegnil, potem bi bil tisti oblak, ki ga je zagrnil na njegov vnebohod očem njegovih apostolov, najbolj nesrečen oblak, ki je kedaj visel na nebesnem oboku.

V presv. Evharistiji imamo najsvetejšo osebo včlovečenega Boga, imamo njegovo presveto daritev, imamo najboljšo dušno hrano.

pot greha. Ni treba dosti poguma, da se greš sredi januarja kopat v ledeno-mrzlo Savo, dosti poguma pa je treba, če hočeš sredi pokvarjene družbe, sredi gnilega polovičarstva sedanjih dni, sredi propalih izgub, ostati čist, nepokvarjen. Lagati — ha! — lahko delo, resnico govoriti, treba dosti poguma. Poguma je treba, če hočeš vseskozi pošten, pri delu, pri kupčiji, pri trgovini. . . Poguma je treba, če hočeš ostati vedno svojemu prepričanju in ne biti trst, ki ga veter maje, kruhoborec, prodana duša.

Prav današnji čas pa potrebujemo v resnici močnih duš, ne v besedi ampak v dejanju. Langerholc.

»Kristus je včeraj in danes in na veke!« On je središče zgodovine, okoli njega se suče ves svet, vsi narodi, vsi dogodki.

Presv. Evharistija je središče vseh verskih resnic.

Tu se stekajo in stikajo niti vseh verskih resnic naše lepe katoliške vere, z vsemi je v najtesnejši zvezi.

1. Sv. Evharistija zahteva vero v Boga, saj je zakramentalni Kristus »Emanuel — Bog med nami«.

2. Sv. Evharistija zahteva vero v čudeže, saj je ravno ta zakrament največji čudež božje ljubezni.

3. Sv. Evharistija zahteva vero v včlovečenje Sinu božjega, saj častimo tu včlovečeno Besedo božjo.

4. Sv. Evharistija zahteva vero v presveto Trojico, kajti kjer je Sin, tam je tudi Oče in Sveti Duh.

5. Sv. Evharistija zahteva vero, da je Marija mati božja, kajti predno se je zaprl v naše tabernakelne, se je zaprl v deviško telo prečiste device, svoje matere.

6. Sv. Evharistija zahteva vero v vsa dela Sinu božjega, predvsem v delo odrešenja, ki ga je dovršil s svojo smrtjo na križu, saj ima sv. maša pomen le kot obnovitev Jezusove daritve na križu.

7. Sv. Evharistija zahteva vero v vstajenje in vnebohod Gospodov, kajti tukaj je isti Kristus pričujoč, ki je iz lastne moči vstal od smrti in šel v nebesa, kjer sedi na desnici svojega Očeta.

8. Sv. Evharistija zahteva vero v sv. katoliško Cerkev, drugače ni mogoče razumeti, odkod duhovništvo, odkod njih oblast blagoslavljanja in posvečevati, odpustiti grehe.

9. Sv. Evharistija zahteva vero v milost božjo, ki daje duši novo življenje, in ki je poročstvo našega vstajenja: »Kdor je moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje v sebi in jaz ga bom obudil poslednji dan.«

10. — Poslednji dan — torej zahteva presv. Evharistija vero tudi v poslednje reči.

Tako je presv. Evharistija središče vseh verskih resnic, krona dovršene-ga božjega razodetja, veličastna združitev vseh skrivnosti, z eno besedo: središče — centrum — naše vere!

In še nekaj! Sv. Evharistija nam ne kaže božjega Zveličarja le v njegovem bistvu, ampak kaže nam tudi njegovo delovanje. Tu spoznamo onega mogočnega čudodelnika, iz katerega je »izhajala moč, ki je vse ozdravila«. Tu vidimo onega velikega učitelja narodov, ki je govoril kakor še nihče drugi, ki je, zavedajoč se svoje oblasti, zapovedal apostolom: »Pojdite in učite vse narode!« Tu vidimo onega velikega socialnega reformatorja, pred katerim so vsi bratje in sestre brez razlike stanu.

Evharistija je za res vsebina življenja in delovanja Jezusovega, je glasna in globoka pridiga, je veličasten slavošpev božjih del.

Če vse to premišljujemo, se bomo vprašali: »Kaj naj povrnem Gospodu za te neprecenljive darove in dobrote?«

Spoznavajmo vedno in povsod svojo vero, svoje upanje, svojo ljubezen do presvete Evharistije! Sv. Evharistija je znamenje vere, je sidro vednega upanja, je ognjišče najsvetejše ljubezni.

II.

Sv. Evharistija je najmogočnejša skrivnost, je centrum-središče naše vere, vseh verskih resnic.

Kaj pa je središče? Solnce je središče, okoli katerega se sučejo planeti, zvezde, zemlja, os je središče, okoli katere se suče kolo. Pogosto je tako središče velika osebnost, ki vtisne času, dogodkom, narodom, državam svoj osebni pečat.

Tako solnčno središče, okoli katerega se suče ves svet, je Jezus Kristus, taka os, okoli katere se suče kolo življenja posameznika in vseh, je Jezus Kristus, taka velika, zgodovinska osebnost, ki je vtisnila svoj pečat vsemu človeštvu od začetka do konca, je Jezus Kristus.

**TAPETNIŠKE,
LIČARSKÉ IN
SEDLARSKÉ
IZDELKÉ**

DOBITE NAJCENEJE PRI

MARTIN MALI, Domžale

**ZIMNICE, PERESNICE, ZOFÉ
ZENINI IN NEVESTE POPUST!**

SESTANEK KATOLIŠKE AKCIJE V GROBLJAH

Sestanek 13. jan. je bil polnoštevilčen. Kljub hudemu mrazu je prišlo 85 fantov iz vseh okoliških župnij. Udeležba iz posameznih župnij je bila sledeča: Kamnik 4, Mekinje 1, Komenda 8, Vodice 18, Mengeš (Trzin, Groblje) 13, Domžale 13, Ihan 9, Dob 13, Homec 6.

Kot predavatelj je nastopil g. Rudolf Smersu, uradnik OUZD iz Ljubljane. Predavatelj je s svojim jako dobro zasnovanim in podanim predavanjem dokazoval, da smo edino mi, ki nam je v tem našem življenju (javnem in zasebnem) vodilo naš odrešnik Jezus Kristus, na pravi poti. Fantje so se o predavanju kaj pohvalno izražali. Po predavanju je bil razgovor o pripravah za evharistični kongres v Ljubljani in o fantovskem glasilu »Kresu«. Za Kres so se določili za posamezne župnije in iz navzočih fantov poverjeniki, ki bodo skrbeli, da bodo fantje v fari naročili in brali ta fantovski list.

Sv. misijon v Moravčah

Pretekli advent smo začeli na jako lep način. Imeli smo namreč od 1. do 10. decembra sv. misijon. Prišli so 4 gg. misijonarji - lazaristi iz Ljubljane v soboto, dne 1. decembra dopoldne in takoj pričeli z misijonskim delom. Že isti dan, dopoldne in popoldne je čez 600 šolske mladine opravilo sv. spoved in drugi dan, v nedeljo imelo skupno sv. obhajilo. Šolska mladina je imela svoj misijon, vsako nedeljo in praznik ob 8ih svoj misijonski govor in sv. mašo. Z velikim veseljem se je mladina udeleževala sv. misijona. Tudi mi imamo svoj misijon, so se hvalili otroci. Pa s prav nič manjšim veseljem so se udeleževali odrasli. Vsak dan 3 misijonski govori, so vedno, vse dni misijona napolnili cerkev. Prav vsak je mogel mnogo dobiti za svojo dušo, govori so nam segli globoko v dušo, saj so bili tudi res globoki, so odkrivali verske resnice in naše dolžnosti do Gospoda Boga s tem namenom, da v nas prigo nov ogenj verskega življenja. Pa so dosegli velike uspehe. Nad 8000 je bilo sv. obhajil, kar je tudi za veliko moravško župnijo lepo število. Posebno lepi, nepozabni nam ostanejo trije dogodki za časa sv. misijona. V petek, dne 7. decembra spravna pobožnost, ko smo pred sv. Rešnjim Telesom javno izpovedali svojo, neomajno vero v Gospoda Jezusa in smo ob tej priliki odpustili medsebojne krivice, kar smo jih morali od bližnjega pretrpeti. V nedeljo, dne 9. decembra

Radi discipline smo tudi pri tem sestanku kmalu po začetku zaklenili vrata, tako da nas ni mogel nihče motiti z morebitnim prepoznim prihajanjem. Isto bomo storili tudi v bodoče. K točki, ki v dovršilni meri povzdigne naše sestanke, je pesem, ki jo fantje zapoje iz polnega grla pred začetkom in na koncu sestanka. V začetku zapojemo Marijansko, na koncu pa himno Povsod Boga, na kar se na glasen pozdrav Bog živi razidemo.

*

Prihodnji sestanek fantov KA v Grobljah v nedeljo, dne 10. februarja 1935.

Začetek takoj po maši v Grobljah (služba božja se začne ob ½9 in konča nekako ob ½10!). Prinesti mora vsak pravilno izpolnjeno vstopnico! Vstopnica velja samo za osebo, za katero je izdana! Za prihodnji sestanek pripravite poverjeniki vse potrebno za Kres v svoji župniji!

zjutraj ob 6ih, ko smo imeli skupno sv. obhajilo, ko je najprej dolga vrsta mož in fantov, za njimi pa ravnotako dolga vrsta žena in deklet pristopila k mizi Gospodovi, dobesečno, kdor je bil v cerkvi, vsak je prejel sv. obhajilo. Tretji dogodek, na katerega ne bomo pozabili, pa je bil v nedeljo popoldne sklep sv. misijona. Še enkrat tako velika cerkev ne bi mogla sprejeti množice, ki se je od vseh strani zgrinjala v Moravče. Prevzvišeni gospod škof sam je imel sklepni govor, nas pozival k stanovitnosti in imel sklepno procesijo z Najsvetejšim. Zanimivo je dejstvo, da je bilo pri procesiji več moških kot žensk. Po procesiji smo se srčno zahvalili Bogu za veliko milost sv. misijona in mogočno zapeli »Povsod Boga«, mi hočemo povsod Boga, po družinah, šolah in v javnosti: mi hočemo povsod Boga. Ljudje so bili tako zadovoljni in srečni, da jim je bilo težko, da je čas sv. misijona že minul, slišale so se besede: da bi bil vsaj na 5 let sv. misijon. Da le ne bi pozabili lepih nauk in svojih trdnih sklepov. Sv. misijon je bilo pravo versko-kulturno delo, ki je mnogo pripomoglo k verski in nravni vzgoji nas samih. Gg. misijonarjem je vsa župnija zelo hvaležna za njihove govore in trud, ki so ga imeli, pa saj so sami videli, da smo resno uporabili ta sv. čas.

CILKA ZAJC — strojno pletenje, Groblje,
Društveni dom — Poceni puloverji, nogavice, šali, rokavice, i. t. d.

Črv

Prosim, teh vrstic nikar ne čitajte, ako nimate močnih živcev. Stvar, katero bom povedal, je razburila živce močnejšim, kot so naši čitatelji. Evangelist Marko govori na treh mestih o strašnem črvu, kateri ne umrje, ampak ruje, kljuje in vrta v vesti nesrečnega človeka. Tisti, katerih se ta črv ne tiče, naj naredijo sklep, da mu v srcu nikdar ne dovolijo prostora. Tisti pa, ki ga imajo v duši, naj nikar ne beže, ker uiti mu ne morejo. Morda danes spi, Bog daj, da bi ga te vrstice zbudile in da bi se ne zbudil šele takrat, ko je prepozno. Predno nadaljujem zgodbo o črvu, moram povedati, kje sem našel to strašno zgodbo. Elizabeta Bugar je bila skozi 40 let v večjem mestu Nemčije baba. Stala je ob zibelki 2.283 novorojencev. Ko je stopila v pokoj, je napisala knjigo z naslovom »Vierzig Jahre Storchentante« (40 let v službi štorcklje). V tej knjigi sem našel tistega groznega črva. Bil je v še ne preveč stari ženi, katera je imela trinajst otrok na vesti. Pri trinajstem je umrla. Elizabeta Bugar je stala ob njeni smrtni postelji in opisuje zadnje trenutke. Seveda je žena v bolezenski vročici fantazirala, črv pa ni fantaziral, ampak je po ženinih ustih govoril grozno resnico. Žena je ležala, z izbuljenimi očmi se je lovila po sobi, strmela je v točko in plašno gledala okrog. So že zopet tukaj, prvi... drugi... tretji, kako je že velika, skoro že odrasla! Četrta, peti, kako je majčken!, šesti, sedmi, osmi... zahropela je; pomagajte! Brez glave je, v roki jo nosi; blazno se je zasmejala... deveti, deseti, brez nog je, pa vendar hodi, na dva dela je razpolavljen, kri curlja; smeh se je spremenil v krohot, strašen krohot... enajsti, dvanajsti... Kakšen si pa ti, samo pol te je, ena roka in ena noga, kje imaš pa glavo, kje imaš ostale ude? In vi, otroci, zakaj nimate oči, brez oči ste!... Zgrabila je odejo, v bolnih krčih je z njo zakrila obraz. Vrgla jo je s sebe, zahropela... ne, ne, ne, bežite proč, kdo vam je dal pravico do življenja?... Pognala se je kvišku in padla nazaj na posteljo. Trajalo je precej časa, da se je pomirila, nato je pričela znova. Pojdite sem, poslušajte jih... Ali jih ne slišite, kako govore? Kaj pravite? »Nikdar ne bomo gledali večne luči, mati daj nam, vrni nam naše oči, ti si nam jih vzela, svoje oči zahtevamo od tebe. Ali slišite, kako kričijo, tam eden, drugi, tam tretji... Pričela je šteti znova do trinajst in tako se je ponavljala zgodba, dokler ni nastopila smrt. Peko se je začel zanjo že na tem svetu. Katoliška mati, trdnih živcev je treba za take zgodbe. Ti pa glej, da se ti otrok ne prevrže v takega groznega črva, ki te bo glodal vso večnost.

Z našega razgledišča

GROBLJE. Društveni dom je letošnjo zimo stalno zbirališče za razne prireditve. Vsak mesec imajo v njem sestanek fantje K. A. iz okoliških župnij. Imeli smo celo vrsto uspešnih prosvet. prireditev. Zanimivo je, da se okoliščani prireditve udeležujejo v večjem številu nego pred leti. Na dan Sv. Treh Kraljev so gostovali v Domu Komendčani z znano igro »A njega ni.« Gostje so se z udeležbo lahko pohvalili. Pohvalili so pa goste tudi udeleženci, kajti Komendčani so dobro igrali. — Dne 20. jan. je bila spet igra v Domu (Strokovna skupina oblač. delavcev v Domžalah) — »Na Osojah«. Tudi ta prireditev je vsestransko uspela. V nedeljo, dne 10. februarja pa spet fantje K. A.! — Dne 31. januarja smo imeli v cerkvi pobožnost celodnevnega češčenja. Verniki so se vrstili k češčenju celi dan. Zjutraj in zvečer je bila pridiga.

DOB. V župniji je bilo leta 1934. rojenih 69 otrok. Doma 63, v bolnici pa šest. Izmed rojenih je bilo sedem nezakonskih. Oklicanih je bilo 26 parov, poročenih pa 12. Drugi so bili poročeni v drugih župnijah. En ženin se je pa skesal, na žalost neveste. Mrličev je bilo samo 23. Vidi se, da je bilo leta 1934. izvanredno zdravo, brez posebnih nesreč.

Drugo življenje, ki smo ga živeli v letu 1934. v župniji Dob, se pa ne da označiti s številkami. Skušali smo se tudi duhovno udejstvovati bodisi v cerkvi, bodisi zunaj

cerkve. Tako smo imeli poleg običajne službe božje v cerkvi tudi duhovne vaje za dekleta in žene. Dekleta Marijine družbe so napravile v mesecu juliju izlet k Sv. Primožu pod vodstvom g. župnika; žene pa na Hribce pri Moravčah. Marijin vrtec je bil deležen lepe prireditve na Homcu 16. julija. Nekateri fantje so pa pokazali svoje navdušenje na praznik Sv. Reš. Telesa pod banderom župnijske cerkve sv. Martina v Dobu, »napredna inteligenca« pa z ustanavljanjem pravoslavne cerkvene občine v naši fari s škofom... na čelu. Pa naj ne misli kdo, da smo se zadovoljili samo z duhovnim napredkom v cerkvi! Čeprav je bilo Kat. prosvetno društvo v Dobu razpuščeno in imenovan oskrbnik za premoženje razpuščenega Kat. prosvetnega društva v Dobu v osebi šolskega upravitelja, vendar naš »Dom« ni sameval in žaloval. Ljudje, željni napredka in prosvete, so zahtevali prireditve v Domu. Tako je Gasilsko društvo z Vira dvakrat priredilo igro, delavsko strokovno društvo iz Domžal pa enkrat!

HOMEČ. Preteklo leto je bilo za nas leto posebnih milosti. Rojenih je bilo 42, umrlo pa samo — 5 oseb. Res, zdravo leto, smrt se je odmaknila od nas. Porok je bilo 10. — Pri župni cerkvi smo izvršili spet več poprav. Vse 4 strehe nad obema zakristijama in nad krstno ter nasproti stoječo kapelo pri vходу na kor smo prebarvali s trpežno rdečo barvo. Ravno tako je bila prenovljena streha na kapeli Srca Jezusovega. Napravili smo na strehi kapele nove rože iz pocinkane pločevine, ki so v posebni

kras kapele. Ker je bilo izvršenih v zadnjem času več vlomov v cerkvene skrinjice, smo dali vse popraviti, da se sedaj trdno zapirajo. Istotako so dobila novo, trdno ključavnico nova vrata v zvonik, ker so bila prej že dvakrat vlomljena.

Ob vznožju hriba v Nožicah je dal napraviti g. Franc Borec novo znamenje Kristusovega križa, ki je postavljen v spomin 1900 letnice našega Odrašenja, kakor priča napis na križu. Blagoslovljen je bil križ na praznik Kristuša Kralja s primernim govorom in med petjem lepe pesmi »Kraljevo znamenje križ stoji.«

Pri svetoletnih procesijah, ki so se vršile ob krasnem vremenu s Homca v Šmarco meseca oktobra, je bilo posebno ganljivo, ko je vsa zbrana množica pred in po svetoletnih molitvah pela pesem »Kraljevo znamenje« in zlasti vneto ponavljala odpev: »O sveti križ, življenja luč, o sveti križ, nebeški ključ, ponižno te častimo, zvestobo obljubimo.«

Za evharistični kongres v Ljubljani smo se začeli pripravljati s tem, da smo koj ustanovili pripravljalni odbor, Mohorjani so darovali za kongres po 50 par od osebe. Posebno pa nam bo pripomoglo k dobremu uspehu evharističnega kongresa za našo župnijo velezanimivo skioptično predavanje »Evharistični kongres v besedi in sliki«, ki smo ga imeli 4. adventno nedeljo. Tako krasne, žive slike smo gledali, da smo se v duhu udeležili veličastnih evh. kongresov in smo dobili veliko pobudo za delo, da bo uspeh evharističnega kongresa za našo žup-

Noni in Mani v gorah

Mladostni doživljaji z Islandije. — Spisal Jón Svensson S. J. (Dalje.)

»Morali bi ga že. Ko pa so ga hoteli prijeti, je bil že zbežal v gore. Odtlej živi tam kot begun.«

»Zakaj ga ne privedejo z gore?«

»Že večkrat so razposlali ljudi, ki naj bi ga iskali. Prišli so mu tudi na sled. Njega samega pa doslej še niso mogli dobiti.«

»Čudno! Kje pa se prav za prav potika?«

»V skalnih duplinah tu gori nekje živi. Kmetje so zelo nevoljni, da še ni ujet, in počenjajo vse mogoče, da bi ga zasačili. Jemlje jim namreč ovce in jih kolje tam gori in se hrani z njih mesom. Pa saj tudi mora, če ne umrje od lakote.«

»Ne morem razumeti, da ga ne najdejo, ko vendar vedo, da je tam gori in če so mu celo prišli na sled.«

»Že ne more biti tako lahko kakor se zdi tebi, Mani. Pravijo, da ima prijatelje, ki mu pomagajo.«

»Kako more imeti prijateljev, če je umoril človeka?«

»Ima jih pač. Baje je celo mnogo ljudi, ki ga imajo zelo radi. Je neki bil prav dober človek in le pijanost ga je zavedla do tega zločina.«

»Oh, ubogi Haldor!«

»Če ga ujamejo, Mani, mu bo slaba predla.«

»Da, Mani, strašno je, tako samemu živeti tam v gorah.«

»Kaj neki bodo z njim naredili, če ga ujamejo?«

Mani me široko pogleda in reče: »Gotovo ga bodo bičali, ali ne?«

»Ne mislim, da ne. Tukaj bičajo samo tatove.«

»Kaj pa mu bodo naredili?«

»Glavo mu bodo odsekali in jo nataknili na kol.«

»To je pa strašno!«

»Da, pa ne verjamem, da bi ga ujeli. Prijatelji ga bodo že vedeli kako opozoriti.«

»Kako se mu bo pa godilo pozimi, ko bo vse gore pokrival sneg in led?«

»Ej, potem bo pa hudo. Toda mislim, da ne ostane tako dolgo v deželi.«

»Kam pa misliš, da pojde?«

»Pravijo, da bo poskusil uiti s kako ladjo na Angleško in tam postati mornar. Tako so delali drugi pred njim.«

»Zakaj prav pri Angležih?«

»Ker imajo Angleži silno veliko ladij in potrebujejo za to ljudi.«

»V katerih gorah pa pravijo, da živi zdaj?«

»Tega, Mani, ne vedo prav natančno, mislijo pa, da ni daleč od tukaj.«

»Zakaj mislijo tako? Saj ga niso videli.«

»So ljudje, ki pravijo, da je bilo že večkrat videti, kako se je dvigal dim

tu gori nad skalami, daleč od človeških bivališč.«

2. Neprilichen gost.

Nenadoma zakliče Mani, kazoč nakvišku proti gori:

»Glej, glej. Noni, zdaj sva ga spet našla. Prišel je že mnogo bolj dol. Glej no, prav zdaj skače sem dol čez rumeno peščeno pobočje tam gor...«

Da, zdaj je bil prišel skrivnostni potnik mnogo bliže.

Ko je pretekel pobočje, je došel do široke proge vresja, ki se je raztezala ob vsej gori od juga do severa.

Mož je brodil skozi cvetoče vresje in hitel naravnost dol proti pristavi.

»Zdaj je jasno, Mani, da gre k nam.«

»Ali bi ne šla rajši v hišo?« reče Mani, stopi čisto blizu k meni in me prime za levico.

Razumel sem takoj, da ga ne mika posebno, sniti se s tujcem.

»Toda Mani,« pravim jaz pomirjujoče, »saj ni tako gotovo, da je to Haldor Helgason.«

»Ampak mama misli, da bi utegnil biti.«

»To je najbrž rekla v šali. Ali misliš, da bi se Haldor upal sem priti? Saj bi ga lahko takoj ujeli.«

»Res je,« odvrne Mani.

In ostala sva zunaj in čakala skrivnostnega potnika.

nijo popoln. Poleg predavanj smo imeli v Društvenem domu po daljšem presledku tudi predstavo, ki so jo priredili kot Miklavževo prireditev naši fantje, ki delajo v tovarni na Duplici in so organizirani v Jugoslovanski strokovni zvezi. Udeležba je bila ogromna. Obdarovani so bili najbednejši delavski otroci. Knjižnica v Društvenem domu je zopet odprta; knjige se izposojujejo vsako nedeljo in praznik po sv. maši. Knjižnica je izredno bogata in ima krasne knjige.

Zupna cerkev je dobila po dobrotni roki gdč. Neže Rak s Homca lep gozd kot mašno ustanovo. Zupnija je tako dobila nov vir dohodkov.

HOMEČ-OBČINA. Bednostna pomoč o božičnih praznikih v občini Homec se je prav zadovoljivo izvršila.

Predsedstvo občine vidi bedo brezposelnih in onemoglih in je razmišljalo, kako jim pripomoči do koščka kruha vsaj za praznike. Obrnili smo se na g. sreskega načelnika za nekaj podpore. Prejeli smo 500 Din. Tudi na vse tukajšnje večje obrate smo se obrnili s prošnjo. Uspeh je bil dovoljen. Vodstvo tovarne Industrija platnenih izdelkov v Jaršah nam je poslalo s prispevki uradništva in delavstva znesek Din 980. G. Nastran Ivan, lastnik avtomatičnih valjčnih mlinov v Homcu Din 500. G. ravnatelj tovarne hranil Triglav D. D. v Šmarci Din 200. G. ravnatelj Kolovške lesne indust. Šveigar Din 100. G. Vavpetič Alojz, posestnik valjčnega mlina in parne pekarnice v Šmarci, Din 70 in moko po znižani ceni. Električno-strojna zadruga v

Šmarci 50 Din. Brata Naglič iz Šmarce sta poslala 12 ščetk, ki smo jih prodali in denar dali za moko. Gostilna Korbar in gostilna Rode po 10 Din. Od neimenovane strani je predsedstvo prejelo znesek 308 Din.

Vsa ta lepa socialna zbirka se je porabila za nakup 997 kg bele moke in 115 kg makaronov. S temi živili je bilo obdarovanih 120 družin ozir. samcev in samic v občini, ne glede na to, so li pristojni v tukajšnji občini ali ne. Vsaka družina je prejela 8 kg bele moke in po 1 kg makaronov, družine z večjim številom članov ali prav bedni so prejeli po 10 kg moke. Predsedstvo občine se v svojem imenu in v imenu vseh obdarovancev zahvaljuje vsem blagim darovalcem za tako izdatne prispevke. Naj jim Bog povrne. Božična pomožna akcija v občini Homec, se je izvršila, ne da bi davkoplačevalce pri občinskih dokladah kaj obremenili, ampak se je celi znesek kril izključno s prostovoljnimi prispevki.

Seveda, kdor izvršuje brezplačne delitve, naleti na težke kritike, ker se vsem ne more ustreči.

IHAN. V preteklem letu je bilo rojenih 28, dečkov 16, deklic 12, umrli so 4; dva otroka, dva odrasla, izmed katerih je enega strela ubila. Poročenih je bilo osem parov.

KOMENDA. V letu 1934. smo se tako-le gibali: Obhajil je bilo 35.548, oklicanih 21, poročenih 10 parov, mrličev 36, med temi 17 otrok. Rojenih je bilo doma 55 otrok, v ljubljanski bolnici 2, torej skupaj 57. Pred sto leti, leta 1834. pa je bilo rojenih

92 otrok. Hudi časi so zdaj, a pred 100 leti so bili tudi hudi, saj so takrat rokovenjači bili na višku svoje moči. V Komendi ni bilo hiše, da bi je ne bili obiskali... Pa ljudje niso obupavali, ko sedaj. Sedanji rod je preveč mehkužen in preveč materialističen. Več zaupanja v božjo Previdnost potrebuje.

SELA. Kaj je novega ob novem letu? — Može in fantje smo imeli pred celodnevni čiščenjem, ki je 21. januarja, tridnevne duhovne vaje. G. P. Janez Pristov D. J. so nam mnogo lepih in za nas potrebnih nauk podali. Le nekaj malega moških je izostalo, da se jih niso udeleževali. Škodo imajo sami. Udeleženci pa se hočemo trdno okleniti Jezusa, v zakramentu sv. Rešnjega Telesa pričujočega. Ob novem letu smo slišali pri oznanilih v cerkvi, da je bilo v letu 1934. rojenih 36; v večnost pa se jih je preselilo 10, 5 je bilo otrok, drugi so bili vsake starosti: 17, 43, 54, 75 in 84 let. Poročenih je bilo tu 8 parov in še dva para drugod poročena potom pooblastila od tu. Sv. obhajil je bilo 13.550 t. j. napredek od prejšnjega leta za 600. Bog daj svoj blagoslov pri vseh rečeh.

MORAVČE. Rojencev smo imeli v letu 1934. 125, od teh 102 doma, druge v bolnici. Mrličev je bilo 53, porok pa doma 25.

V delu Katoliške akcije delamo predvsem fantje, ki se zbiramo vsak teden, pripravljamo se tudi že na evhar. kongres, kamor nas bo pohitelo veliko število.

MEKINJE. L. 1934. je bilo tu rojenih 22, 6 pa jih je ugledalo luč sveta v Ljubljani,

Prehodil je bil že vresje in je kmalu dospel do »T a t n a«, velike čvetoče, sočnozelene trate, ki se je razprostirala daleč na vse strani velike pristave.

Ob »Tunu« obstane in se ozre okoli, da bi našel kje stezo, kajti čez dobro oskrbovano trato vendar ni smel iti.

Našel jo je kmalu zunaj pri pristavskih ovčnjakih in zdaj z brzimi koraki hitel proti nam.

Moj bratec stopi čisto zraven mene. Jaz sam nisem bil popolnoma brez vsake bojazni.

Zdaj šele vidiva, da je tujec stasit mlad mož.

V rokah je imel dolgo palico z želežno konico in čez ramo mu je visela na jermenu velika lovska puška.

»Noni, ali ni čudno, da hodi s palico za led zdaj sredi poletja?«

»Bržkone zato, ker je moral tam gori hoditi po ledeniku.«

Videli smo, da nas je mlad mož pravkar opazil. Krene s steze in namesto da bi šel okoli poslopij in stopil proti glavnemu vhodu, nameri korake vprav na kraj, kjer sva bila midva.

Mani postane nemiren.

»Mislim, da bi šel vendarle rajši v hišo,« mi zašepetne potihom.

Primem ga za roko.

»Le miren bodi, mali Mani. Gotovo nama nič ne stori.«

Mani ostane.

Nazadnje dospe tujec.

Nekaj korakov pred nama obstane, naju ostro pogleda in nama ponudi roko.

»Dober dan, otroka!«

»Dober dan!«

»Ali so starši doma?«

»Mati je doma.«

»In oče?«

»Ni ga doma.«

»Kje je?«

Pokažem z roko proti veliki kameniti stavbi južno od pristave in rečem:

»Tam doli je na Fridrihgabi pri oskrbniku Havstenu.

»Kako vama je ime?«

»Noni in Mani.«

»Kateri je Noni in kateri je Mani?« vpraša smehljaje tujec.

»Meni je ime Noni in moj brat je Mani.«

»A tako. — Povej mi, Noni, kaj misliš, ali bi mogel na pristavi prenočiti?«

»Povprašam mater. Pa bi mi hoteli prej, prosim, povedati svoje ime?«

Tujec gleda nekaj trenutkov molče. Nato reče: »Ime mi je — Harald Helgason...«

Oba, Mani in jaz, nehote za korak odstopiva in od strahu kar onemela pogledava nenavadnega gosta...

Ta opazi najin strah, stopi za korak bliže k nama in reče s pomirjujočim nasmehom: »Ni se vama treba pla-

šiti pred menoj. Nisem tisti, za kate-rega me imata.«

Zdaj zadihava prosteje.

»Ali niste vi tisti begunec?«

»Ne, ne, mali prijatelj. Beguncu je ime H a l d o r, meni pa H a r a l d. Če bi bil jaz begunec, ne bi me bilo sem.«

»Kje bivate zdaj?«

V veliki dolini onstran gora bivam.«

»Ali poznate Haldorja Helgasona iz Borga?«

»Da, poznam ga. Jaz in Haldor sva dvojčka.«

Mani in jaz stopiva zopet korak nazaj in pogledava nenavadnega moža znova, čeprav topot ne baš v strahu, pa vendar z zelo različnimi čustvi.

»Kje je zdaj vaš brat?« vprašam po daljšem presledku.

»Nihče tega za gotovo ne ve. Še vedno ga iščejo.«

Zdaj povedemo Harald k vhodu.

»Steci k materi,« zašepetam Maniju, »in povej ji, da je prišel mož z gore in da bi rad pri nas ostal čez noč.«

Mani steče v hišo. Za nekaj minut pride zopet ven in zakliče:

»Mati pride takoj.«

Molče stojimo zunaj vsi štirje in čakamo pred vrati.

Kmalu zaslišimo korake notri v hodniku. Bila je mati, ki je prihajala ven.

»Dober dan, gospa!« reče Harald. »Bi li smel tu ostati čez noč?«

(Dalje.)

dasi spadajo pod mekinjski zvon. Smrt jih je ugrabila 12, med temi 7 otrok, pokopali pa smo jih 15, med temi dve žrtvi nesreče v smodnišnici. Oklicanih je bilo 15 parov, 8 pa se jih je opogumilo v zakon. — Kulturni davek za liste, ki so prihajali na naslov tukajšnjega župnega urada, in za udnino Družbe sv. Mohorja je znašal v istem letu 7.383 Din. — Kriza, kakor imamo strah pred njo, pa je dala vendar treznostnemu gibanju mogočen razmah, kar je vsekakor precej splošen pojav tudi drugod. Večji del prijateljev alkohola se je ne oziraje se na njihovo voljo presadila iz slabo renomirane ga krdela veselih alkoholikov med strumno četo treznikov, tako da bi človek skoraj zaklical z božično pesmijo: pogledjte, čudo se godi! Tako se je kriza izkazala kot zmagovalka nad vsemi paragrafi treznostnih odredb.

ST. GOTARD. Ljudsko gibanje v župniji v preteklem letu ima nekaj značilnih potez z ozirom na razmere sedanjega časa. Rojstna knjiga nam izkazuje samo 16 rojstev — v l. 1933. jih je bilo 25 — v l. 1931. pa 31 rojencev. Število rojencev je izdatno padlo. Kam pridemo, če bo smrt imela več dela kot pa rojenice? Neka oseba se je izrazila, ker je sedaj kriza za vse, naj bo pa še za otroke. Še med svetovno vojno, ko ni bilo mož doma, pa je bilo vsako leto več rojenih kot lani. — Pri pregledu matičnih knjig smo morali iti 116 let nazaj, to je v l. 1818., da smo našli manj rojencev kot lani — takrat jih je bilo le 14. Umrlo je lani 17 oseb. Najstarejši je dopolnil 83 let, 5 otrok je umrlo v starosti pod enim letom in 3 otroci pod 6. letom. Med mrlički sta bile dve mladi ženi; ena je dopolnila 25 let, druga pa 35 let. — Poročeni so bili 4 pari doma, eden pa na Brezjah. Oklicanih je bilo 11 parov. Zanimivo je, da sta bila 2 oklica brezuspešna — ni prišlo do poroke. — Matične knjige pred 100 leti za l. 1834. izkazujejo tudi nazadovanje števila prebivalstva. Rojenih je bilo takrat 29 — umrlo 33 in poročenih 7 parov. Sv. obhajil je bilo lani 8.840.

STRANJE. Od 16.—23. decembra smo imeli misijon, ki so ga vodili gg. lazaristi Čontala, Gracar in Strašek. Udeležba je bila prav povoljna; naj bi tudi sadove, ki jih bo donesel, bili zares povoljni. — Dne 30. decembra so našli pod Kozjo pečjo v Konjski že od 23. maja pogrešanega Kregar Jožeta iz Stahovce, mrtvega. Bog naj ga sodi po milosti! — Most čez Črno v Stahovci je dodelan. Spomladi nameravajo urediti še precej zoprn klanček pred Korlino gostilno, kar je tudi zelo potrebno. Še malo podatkov o gibanju prebivalstva v župniji. Rojenih je bilo preteklo leto 36 otrok (nezak. 5) in sicer 17 dečkov in 19 deklic; poročenih je bilo skupno 10 parov, 8 doma, 2 para v Bistrici; umrlo je doma 16 župljanov, dva so pa pripeljali iz Ljubljane, tako da smo pokopali skupno 18 mrličev, par otrok, sicer same odrasle. Najstarejši, Kuhar Janez je prišel do 87. leta. Obhajanih je bilo nad 10.000 vernikov, nekaj nad 3.000 ob času misijona, ostali med letom.

SMARTIN v Tuhinju. V pretečenem letu je bilo v tukajšnji župniji rojenih 25 otrok, med temi 2 v ljubljanski bolnici. Umrlo jih je 12, poročeni pa so bili 4 pari. Število rojstev je v tem letu nenavadno padlo, saj je bilo doslej vsako leto 36 do 40 in še več rojstev. Med mrtvimi je bil eden iz češnjiške župnije, ki je bil od dosedaj neznanega morivca, zavratno ustreljen. Eni deklici, stari 12 let, se je na paši vnela obleka in je po štirih urah umrla na opeklinah.

Letošnje leto, septembra, bo dvesto let, odkar je bila dozidana tukajšnja župna cerkev sv. Martina. Leta 1734. dne 28. marca so začeli z delom pod vodstvom zidarskega mojstra Gregorja Mačka (Mazig) iz Ljubljane, polir je bil Luka Gorisheg. Zadnja maša v stari cerkvi je bila 5. maja, pozneje se je vršila božja služba v leseni uti sredi cerkve, prva maša v novem prezbiteriju je bila 28. oktobra 1734. 28. junija 1735. je bil dovršen veliki svod. Lahki kamen za svode so dobili iz okolice špitaliča, menze so naredili iz moravškega kamna, troje kamenitih portalov je napravil kamnosek Matevž Braidig iz Ljubljane. Zidarji so bili odpuščeni 24. sept. 1735. Posvetil je novo cerkev M. L. Rasp 24. maja 1742.

Ob potresu 1895 je cerkev zelo trpela in so nastale na svodu in na obokih velike razpoke, katere so še isto leto zazidali in cerkev znotraj vnovič prebellili. Leta 1932. je bila cerkev znotraj vnovič vsa zelo lepo prenovljena, kar je izvršil prav mojstersko slikar Peter Železnik iz Most pri Ljubljani.

KAMNIK, samostan. Po smrti vlč. p. Kajetana Kogejja, magistra klerikov novincev, je provincijalno vodstvo izročilo to važno službo vlč. p. Karolu Dijaku, katehetu na deški osnovni šoli, voditelju III. reda in dosedanjemu namestniku rajnega p. magistra. Iz Maribora je prišel semkaj vlč. p. Dionizij Dušej. Zdaj je v samostanu 5 patrov, medtem, ko jih je bilo svoj čas 7 ali več. — Dva klerika novinca, 5 bratov lajkov in en samost. tretjerednik.

GOZD pri Kamniku. V letu 1934 je bilo v naši župniji rojenih 23 (6 nezakonskih), umrlo jih je 8 (5 odraslih, 3 otroci), poročeni so bili 4 pari. Razdelilo se je 4.989 sv. obhajil.

*

RED ZA CERKVENE SEDEŽE

(Škof. sinoda 28. avg. 1908)

§ 1. — Klopi so lastnina cerkve, ker so cerkvena opravila. Dohodki od klopi so del cerkvenih dohodkov.

§ 2. — S klopmi razpolaga cerkveno predstojništvo. Verniki si pridobijo le pravico rabiti sedež, zato pa ne more nihče sedeža svojevoljno menjati, ali sedež prodati, ali porabo drugim prepustiti.

§ 3. — Pravica do sedeža se v naši škofiji redno le po javni dražbi dobi; dobi jo oni, ki zanjo največ ponudi; dobiti jo morejo le osebe, ne pa rodovine ali hiše... vsaka oseba si more samo en sedež pridobiti, in

sicer moška oseba na moški strani, ženska pa na ženski.

§ 6. — Pravica do sedeža preneha:

- a) ako uživatelj umrje,
- b) ako se ji uživatelj odpove,
- c) ako uživatelj od vere odpade,
- d) ako se zbog kakoršnegakoli vzroka iz župnije izseli.

§ 7. — Pravico do sedeža more župnik preklicati:

- a) ako uživatelj po trikratnem opominu ne plača pristojbine,
- b) ako je uživatelj pravico do sedeža drugi osebi prepustil,
- c) ako je več časa odsoten.

§ 10. — Nihče ne more zahtevati, da se mu, ko sedež izgubi, povrne vsota, določena po dražbi.

§ 11. — Za slučaj preprirov se uživatelj odpove pravici, zateči se k svetni gosposki, ampak sklicevati se mora na dekana kot na prvo prizivno mesto, ali pa na škofijstvo kot na drugo in zadnje prizivno mesto.

§ 13. — Po smrti očetovi ali materini preide sedež na sina, ako je sin prejel po očetu tudi posestvo, po materini smrti preide sedež na nevesto (za večjo pristojbino), ko pa umrje mož, ozir. njegova žena, gre sedež na dražbo in sicer vedno samo za dobo življenja.

POPRAVEK. V prejšnji številki Našega lista (med novoletnimi voščili) se je vrnila neljuba tiskovna napaka. Kamnoseštvo v Mengšu Franjo Sever se glasi pravilno Franjo Levec.

Ako potrebujete

DOBRE PEČI
in štedilnike

oglasite se

pri **Franc Kosmaču**
v **VELIKEM MENGŠU**

(cesta na Moste)

Dobite najboljše in najcenejše peči, izdelane od domačih družinskih članov - strokovnjakov, zato brez konkurence v delu in ceni. Proti jamstvu tudi na odplačila.

Dobro,
ceneno
in lepo

boste oblečeni, ako kupite blago za Vašo novo obleko ali plašč v trgovini

Jos. Senica, Domžale

Podružnici: Moste pri Komendi
Stranje

OTROŠKI KOTIČEK

Mladina — cvetlica.

Svečana meseca je burja brila, oblaki temni sonce so skrivali, vendar v grmiču malem tam pri skali cvetlica je na beli dan priklila.

Jeli mogoče, da bi se razvila, ko sonca žarki niso ji sijali? Utrgam jo, pripnem na prsi — ali brez vse vonjave je cvetlica bila. Mladost, mladost, ki zala imaš lica, brez Sonca Jezusa ti iščeš slave, Njegovega ne maraš čuti klica, lepota tvoja vsa je brez veljave; brez Njega v temi zvene ti glavica, brez Njega si cvetlica brez vonjave!

STRICKOVA POSTA

»Naš striček« piše. — Vprašujete me, kako mi je ime, ker pišem v »Naš list«, mi je ime »Naš striček« in nič drugače. Kakšen sem? Ali velik ali majhen, ali debel ali suh, ali star ali mlad, ali hud ali prijazen, in tako dalje, ali, ali... Povem vam, da sem majhen velikan, da sem suh debeluh, da sem vsak dan starejši, — no sedaj me pa menda ja že poznate, ali ne? In če sem hud? Seveda sem hud. Veste zakaj? Ker je veliko prejšnjih nečakinj in nečakov zaspalo kakor medvedji po zimi. To so tisti in tiste, ki ne rešujejo ugank,

ki stričeku ne pišejo, ki spijo kakor medvedji. Halo, medvedji - zaspanci, pokonci!

Bronislava — Rova: Upokojenemu stričku Matičku bom sporočil Tvojo zahvalo za vse dobro, ki si ga prejela od njega Ti in vsi drugi dobri otroci. Le ohrani vedno hvaležno srce! Tudi »naš striček« Te bo rad imel. Tvoje uganke pa ne morem priobčiti, ker bi ti s tem izdal skrivnost »našega strička«. Vprašuješ, ali naj strička tikaš ali vikaš? Ko sem bil tako majhen kakor Ti in toliko star kakor Ti, sem svojim stricem rekel Oni! No, pa midva si bova bolj domača. — **Hedica C. in tovarišice.** Rad bi priobčil sliko, kako se poslavljata striček Matiček, pa mu tako teko solze iz oči, da ni mogoče spraviti slike v tiskarski stroj, ker je takoj stroj poln vode, bom pa sliko osebno izročil njemu, tudi pesmi ne bom dal tiskati, jo bom tudi stričeku Matičku izročil, gotovo bo zelo vesel. Premoženja pa mi, žal, ni zapustil nič, zato malo poagitiraj tam v zavodu, da bom še jaz tako bogat postal kakor on! Veseli me, da se pridno pripravljate na kongres z molitvijo, naj Tebe in vse Tvoje tovarišice blagoslovi Evarhastični Kralj. Pozdravljena!

Fr. Pavlin — Bukovica: Že pet let prodajaš »Naš list«, kako me to veseli! Naj Ti obilo poplača On, ki je neskončno bogat in dober! Ti pa vztrajaj še naprej pri tem dobrem delu! Pozdravljena!

Uganke

1. Kdo prebiva tukajle: Jarše št. 5, Slavina št. 4, Vrhpolje št. 3, Kamnik št. 2, Rova št. 1, Šmartin št. 6, Sela št. 1, Stranje št. 2, Špitalič št. 3, Polje št. 4, Domžale št. 5.

2. Naročilnica.

Izvod NASLOV KNJIGE:

- 1 Misijonski koledar,
- 4 Katoliški misijoni,
- 8 Nebeška hrana, molitev,
- 5 Gregorčič, poezije,
- 3 Baraga, škof-misijonar,
- 1 Jeglič — Mesija,
- 5 Mati Elizabeta, pesmi,
- 1 Volc, otrok,
- 3 Pregelj, povesti

Katere knjige boste torej naročili?

3. Vprašanje: Kdo je najbolj ubog?

Rešitve je treba poslati do 20. vsakega meseca.

Rešitev ugank v 1. števil. N. L.: od zgoraj navzdol in v sredi počez: KONGRES. — Na vprašanje, kdo je najmočnejši, so prišli trije odgovori: 1) najmočnejši je Bog; 2) najmočnejši je duhovnik, ki pri sv. maši prikljuje samega Boga iz nebes; 3) najmočnejši je, kdor samega sebe premaga. — Vse tri rešitve so pravilne.

Prav so rešili: Šorn Kristina, Vir, Kočar Bronislava, Rova, Letnar Katka, Homec, Cedilnik Hedica, Rova, Andrejka Mihelca, Katica in Emica, Rova, Končan Fani, Domžale, Tavčar Anica, Domžale, Pavlin Francka, Bukovica.

Žreb je določil nagrado: Kristina Šorn, Vir 10, dobi lep rožni venec, pridi po nagrado kar v misijonišče.

Sv. popotnica na Veliki planini.

(Nadaljevanje)

»Danes je pepelnica sredo, Arenškov Jožek bo prišel že ob pol šestih v cerkev ministrirat; ker je sv. maša šele ob šestih, ga bom jaz do šeste ure o vsem potrebnem poučil, vidva pa bodita pripravljena, da odrinete vsi trije ob šestih, ko bodo ljudje v cerkvi. Nihče vas ne bo videl.«

»Gospod župnik, to bo veselje, ko bo oče prejel popotnico iz rok svojega nedolžnega sinčka! Bog Vam povrni!«

Župnik to noč ni šel več k počitku, treba je bilo vse pripraviti za to izvanredno sv. popotnico. Poiskal je najlepšo posodico za presv. Rešnje Telo, šel v tihi noči sam v cerkev ter položil sveto hostijo iz ciborija v posodico, posodico je ogrnil z lepim, malim plaščem ter prinesel vse v zakristijo. Pred Najsvetejšim je prižgal lučko, nato pa je poiskal najlepše oblačilo za ministranta, še nekaj molil, ura še ni bila štiri, pa je že prišel Jožek. Bil je že poučen, kaka čast ga čaka danes. Kmalu sta prišla tudi Nace in Janez. Jožek je oblekel pripravljeno

oblačilo za ministranta, župnik pa ga je poučeval, kako naj napravi, ko pride do očeta.

Jožeku so se posvetile oči od veselja, saj je v svojem srcu gojil tiho željo, da bi postal duhovnik — in sedaj že kot otrok sme nesti svojemu očetu popotnico.

»Ves čas bom molil Jezusa in tako rad ga bom imel!« je govoril Jožek župniku.

»Tako je prav, moj otrok, danes si ti moj namestnik! Naj vas vse blagoslovi vsemogočni Bog na težavnem potu!«

Jožek je stopil v pripravljen koš, župnik mu je podal posodico z Najsvetejšim okoli vratu, v koš so položili še dolgo vrvi, nekaj odev in druge potrebne reči, in Janez je zadel koš na svoje široke rame. Nace je vzel svetilko v roke — in odšli so v tiho, zvezdno noč...

Po stranskih potih so kmalu prišli iz vasi ter se začeli dvigati v hribe. S ponosom in svetim veseljem je nesel Janez koš z Jožekom na svojih ramah, ni čutil utrujenosti, ni videl potu, ki mu je začel curljati

raz čelo, vedel je le eno: kakor sv. Krištof nesem tudi jaz svojega Boga.

Težka in trda je bila hoja v snegu in ledu tja gori na planine, ura za uro je minula, ali ljubezen vse premaga. Med vojsko ni še bilo smučarjev kakor dandanes, da bi delali pot na planine, burja je bila zavela in zadelala vsa pota. Janez se je udiral v sneg do pasu, zdaj zdrknil nazaj za korak, zdaj zopet se lovil z vsemi štirimi, da ni padel, iz njega je puhtelo kakor iz peči, pa »močna volja in močna palica« je nekoč rekel, pa se pride na goré. No, danes je imel v eni roki palico, v drugi pa rožni venec, in tako se je počasi porival naprej in naprej proti cilju. Treba je bilo pogosto počivati. Ko je bilo treba čez pečine, je pa še Nace pomagal, stegnil je svojo palico in kar vlekel Janeza kvišku. Tam, kjer zavije krajša pot pod Malo planino nad prepadi, se pa Janez le ni upal danes s svojim bremenom, prenevarno je bilo, naj mu spodrsne, pa strmoglavi s svojim bremenom tja dol v prepad — Bog ne daj! Zato se je odločil za malo daljšo, pa bolj varno pot zgoraj.

»Nace, meni je pri srcu, da bi najraje zavriskal od veselja, četudi že hodim in se potim šest ur. Kaj takega pa še ni bilo slišati, da bi popotnico nesel mali deček v košu, in da bi Janez nesel tega dečka na Veliko planino! Ko bo enkrat vojska minula in bodo ljudje to zvedeli, ali se bodo čudili!«

»Janez, ali ni nekaj napuha v tebi, da tako govoriš? Mar li pričakuješ, da bodo potem ljudje tebe slavili in častili? Veš, ti moraš biti tako ponižen, kakor tisti stotnik v evangeliju, ki je rekel: Gospod, jaz nisem vreden...«

»Imaš prav, Nace, imaš prav, kar nekaj mi pravi, da bi se potem bahal s tem, da sem danes nesel to breme v goré, pa se ne bom, nikomur ne bom o tem govoril, če drugi ne bo povedal, jaz ne bom nikomur črnil besede o tem, kar se danes godi.«

»Najbolje, če oba o tem molčiva, saj ne veva, kaj še pride zdaj med vojsko in potem, če hoče, naj Jožek o tem govori, ko bo dorasel.«

Na desno sta zagledala Malo planino, jo pustila vstran in zavila navzgor proti Veliki planini. Tu se je ločil Nace od Janeza, ne da bi povedal zakaj, pa Janez je vedel, da skuša priti Nace po spodnji, precej nevarni poti skozi skale in čez skale do bolnega Arenška.

»Jožek, ali ti je kaj težko sedeti v košu? Kaj pa delaš ves čas,«

»Stric Janez, prav nič mi ni hudo, kar lepo sedim tukaj, četudi se koš zaguga semtertja, se nič ne bojim, vse rožne vence sem že zmollil, kar jih znam. Ali bomo že kmalu na vrhu?«

»Še pol ure, Jožek, pa bova nad votlino, kjer leži tvoj atek bolan, Nace je šel po drugi poti, kjer ti ne moreš, in bo že pred nama tam.«

Globoko se je sklanjal Janez pod košom, ko je šel na desno od Velike planine naprej proti cilju, bal se je, da ne bi ga morda kdo spoznal, če bi bil slučajno kdo v planinski koči ali v kaki drugi koči na planini, sam ni videl nikogar, pa tudi njega ni nihče zapazil.

Ura je šla na poldne, ko je prinesel Janez svoje breme tja onkraj Velike planine do kraja, pod katerim je zijala globoka votlina.

»Na mestu sva, Jožek!«

Janez je zažvižgal zategnjeno, od vzdolaj se oglasi enaki žvižg v znamenje, da je Nace že na mestu. Janez je odložil koš in vzela iz njega dolgo vrvi. To je pritrtil na borovo drevo, ki je poleg votline razprostiralo svoje korenine, Jožek pa je z zani-

manjem gledal, kaj bo iz tega. Nato je Janez privezal na vrvi koš in uprl svoje oči na Jožka, kakor bi ga hotel vprašati, če se kaj boji.

»Stric Janez, jaz se nič ne bojim, saj je Jezušček z menoj, kar spustite me na vrvi v košu k mojemu ateku.«

Janez se je pokrižal, se uprl v steptana tla, se naslonil na borove korenine in porinil koš z Jožekom nad brezno. Globoka votlina je zazijala pod Jožekom, kar groza ga je bila pogledati v globočino, spodaj kakih 20 m globoko je zagledal strica Naceta, ki je s strahom gledal nakvišku.

Jožek se je trdo oprijel svete posodice z Najsvetejšim, zamižal — koš se je začel pomikati navzdol in se vrteti okoli svoje osi... Počasi, počasi je spuščal Janez koš vedno bolj navzdol, Nacetu se je zdela cela večnost, slednjič je koš z Jožekom obstal pred njim na tleh. Spoštljivo je pozdravil Nace Najsvetejše, ki ga je nosil Jožek v posodici pri sebi.

»Hvala Bogu, tako sem se bal, da bi se pripetila kaka nesreča, zdaj pa kar z menoj, Jožek!«

»Jaz se pa nisem nič bal, saj sem imel Jezuščka pri sebi«, je odvrnil Jožek in šel za Nacetom v votlino. (Konec prihodnjic.)

V. Čadež:

Svetoletno romanje

Mudili smo se tudi dalj časa v cerkvi s. Stefano Rotondo, s katero smo Slovenci v ožji zvezi v toliko, ker je bila izročena v oskrbo do sedaj edinemu slovenskemu kardinalu pokojnemu Missiju, ki je zanj — kakor sem slišal od neke strani — veliko žrtvoval. Neka posebnost v tej okrogli cerkvi (odtod ime Rotondo) so številne freskoslike raznih mučeništev, katere je umetnik Pomarancio tako živo naslikal, da ljudem sentimentalnega značaja resno odsvetujejo njih ogledovanje.

Posebno privlačnost za Slovane ima zraven cerkve sv. Andreja al Quirinale soba, v kateri je umrl sv. Stanislav Kostka; prav na mestu, kjer je umrl, se nahaja sedaj krasen kip tega svetnika iz črnega in belega marmorja. Tudi mi smo bili deležni sreče, na tem svetem mestu počastiti spomin slovanskega sv. Alojzija in njegovemu varstvu priporočiti naš škofijski zavod sv. Stanislava.

Sicer vsi udeleženci našega romanja niso bili na vseh teh pravkar omenjenih krajih, ker smo pri teh stvareh močno uveljavili princip svobode, tako, da so se naša pota

večkrat križala. Skupnosti smo se strogo držali le pri obisku štirih glavnih cerkva v zadovolitev svetoletnega odpustka in pri avdijenci pri sv. očetu.

V zadobljenje svetoletnega odpustka smo si od velikega penitencijarija izprosili isto polajšavo, kot so jo imeli naši romarji koncem maja. Pri obisku vsake omenjenih cerkva smo navrgli še par naših cerkvenih pesmi. Povsod je bilo istočasno dovolj tujih obiskovalcev; kako so se ti zanimali za naše petje in ga občudovali ter radovedno vpraševali, odkod prihajamo. Pa je bil tudi zbor, da je bilo veselje: vsi glasovi izborni zastopani, kakor da bi se bili kdove kje skupaj iskali. Kako mogočno je donela naša pesem n. pr. v cerkvi sv. Pavla, ki marsikomu celo bolj ugaja kot cerkev sv. Petra, morda prav vsled tega, ker kaže še večjo enotnost in sicer od zunaj kakor od znotraj. Ko vstopiš, te kar prevzame pogled na 85 stebrov iz granita, ki dele pet ladij. Res veličastno svetišče je postavila krščanska ljubezen apostolu narodov. Seveda ju deževa srca pri ogledovanju te lepote ponavljajo za svojim patronom Iškarijotom: čemu ta potrata? Srce, polno spoštovanja do sv. Pavla pa pravi: to je še malo v primeri stem, kar je sv. Pavel v svoji vseobsegajoči ljubezni zaslužil. Samo en primer! Vladar Mavrov Abd-ur-Rahman III. je svoji najbolj ljubljeni ženi sezidal grad Medina-az-Sahra. 25 let ga je zidalo 10.000 delavcev. Strope in galerije je nosilo 4.300 marmornatih stebrov, več vrat je bilo iz ebenovine in iz slonove kosti; število služabništva je presegalo 15.000; levi na dvoriščih iz katerih žrel je tekla voda, so bili zlati, v obeh so nosili drage kamne itd. Primerjalna metoda je tudi tu na mestu, ako hoče človek pravično soditi.

Z obiskom Rima je za katoličana, ki prvokrat pride tja, avdijenca pri sv. očetu tako tesno združena, da si enega brez drugega ne more misliti. Naš Amerikanec je bil mnenja: »Da le vidim cerkev sv. Petra in papeža, pa mi je dovolj in se mi je izplačala pot iz Amerike v Rim.« Zaposlil smo seveda tudi mi avdijenco. Dobili smo jo za 24. dan avgusta. Ker smo zanj pozno prosili, smo dobili pismeno dovoljenje šele par ur pred avdijenco. Pridružili smo se romarjem iz nevem koliko delov sveta, slišati je bilo najrazličnejše jezike; vseh skupaj nas je bilo kakih 200 — 300. Točno ob pol eni je prišel sv. oče s svojim spremstvom; vseh oči so bile obrnjene vanj. Hitro je šel od enega do drugega romarja ter dal vsakemu poljubiti prstan na roki.

(Dalje prihodnjic.)

Hranilnica in posojilnica v Kamniku

registrovana zadruga z neomejeno zavezo. — V lastni hiši ŠUTNA 22 (blizu postaje).

Sprejema hranilne vloge in jih obrestuje najugodneje.

Jamstvo presega večkratni znesek vseh vlog.